

Serfőző Simon**Íme a múltunk**

Íme a múltunk:
a hegyek:
őseink megkövesült gerince.
A völgyek anyáink beszakadt medencecsontjai,
bennük elhalt magzatok a kövek.

Nádasok lengetik
a honfoglalók zászlait.
A magasba Botond buzogányát emeli a sás.

A kaszák, fejszék, balták
nyelükben még
Dózsa erejét szorítják.
Az ő tüzes koronája a Nap.
Kiharapott húsától vereslik
máig a szánk.

A Porta felől a fél-Hold
fel-feltűnik időnként.
Tárogató harsan, a szél.

Hajrázva messziről
csapat kukoricás tör elő.
Petőfi kardja: lendül előre egy ág.
Ágyúk dörögnek: körben az egek.
Villámlások hasítanak az éjbe,
elhamvadó torkolattüzek.

S íme a berukkolt utak,
menetelnek szememben
felmálházva háborúba, halálba,
Isonzóhoz, Don mellé.
Meteorszilánkok:
repszdarabok süvöltenek fölénk.
Falevelekkel: dögcédulákkal
tele ősszel az árok,
minden utcaszél.

Íme a múltunk:
a tűntető utcák,
kelet felől végtelen hadoszlopok
csikorgó özöne,
s az égig felvörösítő évek koromja,
belerakódva homlokráncokba,
kövekbe, pórusaiba
a ránk sötétedett időnek.

Átjár a szél

Egy varjúnak integetek,
arra menjen, arra északnak,
arra van neki hazafelé.
Én is megyek,
rakom lépteimet
egyiket a másik elé.

Átjár a szél,
lengeti tudóm lombját,
akár a fákét.
Besüt szemembe a fény,
mint valamely tanyaablakon.
Szétnéz bennem az idő,
az ég is a magasból.

Mint ahogy én is nézem:
egy koporsót visznek át a gáton,
mintha a jövőnek vinnék,
a faluban az lenne halott.

De nincsen gyászmenet,
nem vonulnak templomi lobogók.
Csak a megfogyatkozott fák
ereszkednek alá,
lépdelnek feketében a temető felé,
és egy karó,
talán maga az Isten
tűnik fel a kórók között,
magasodik a láthatáron.

Sorsuk útvégén

Áthallgatózva a Dunántúlra,
ott is lukas kátyúk zörögnek,
kukoricások tilinkóznak.
Hazalátogatóban
mintha Illyés Gyulát lehetne látni
az akácok levélfirhangja mögött,
amit résnyire félrehúzott valaki.
S amerre a nyári villámokat
összehordták rózserakásnak,
a summás Alföldön
az őrszolgálatos ég kémlel
Veres Péterék felé csendőrzubonyban.
Köténynek a mező Juliska néni előtt.

S ahol életem megtelik majd
iszappal, sárral,
falumban ott jár Móricz Zsigmond
a szusszantós orrú parasztnál.
Felnövök az ő sorsuk útvégén,
ereszalján.

Akik hallják kelet felől,
egy költőre: Nagy Imrére
kiabál a kasznár szél,
összerezzenek mind a fák,
míg Biharugrán újságot:
jövőt szerkesztenek hárman
odabent – Szabó Páléknál.

